



В

ие чували ли сте за дѣда Гандя, говедаря отъ Ичера? Прочу се, брееей, прочу се съ тази мечка, човѣчеца, Господь да го прости! Свитичекъ,

окжсанъ бѣше горкиятъ, а пъкъ единъ гласъ! Като викнѣше отъ долния край на селото сутринь: „Хооо!... изкарвайте говедата, брееей!“ Че като се удари този гърлестъ гласъ отсреща въ Подища, че като се върне да полети надъ сънното село, дворъ не оставаше да го не чуе!

Па ще подбере чардата напреде си, или къмъ Ръжена лжка, или изъ Сърбенонъ долъ и цѣлъ денъ ще имъ търси хубава, тлъста паша. Ама кога има една глава да пати! Що му трѣбваше да иска нея година да оставя сегмала¹⁾ и да ходи съ билиюка на соватъ²⁾ изъ балкана?! За пръвъ

пжтъ ли скита изъ него, та не знае, че въ него има и вълци и мечки?... Ама на!..

Изкара човѣкътъ яловината¹⁾ и да начетата²⁾ на соватъ въ Дивецитъ и хичъ и не ще да чуе съветитъ на селянитъ.

А право му думаха хората:

— Слушай, Гандьо! Не ти трѣбва тамъ да ходишъ! Тамъ има вълци, има и мечки! Ще стане зянь нѣкой добитъкъ, та после не ще ти стигнатъ скжсанитъ потури? Пъкъ и за себе си мисли, човѣче!

— Еее, нищо нѣма, бре! Та дѣдо ви Гандьо за пръвъ пжтъ ли ходи въ Дивецитъ!

И отиде. Ония дебели сѣнки, оная хубава трева, студена вода! Камчия, пълна съ черна мръна и хубави раци, пѣе и шуми надолу изъ лещака! А дѣдо Гандьо, западнилъ добитъка, подвилъ крака подъ сѣн-

¹⁾ Дойлътъ добитъкъ (кравитъ).

²⁾ Съ билиюка на соватъ — съ добитъка, който се храни за клане и юницитъ.

¹⁾ Яловина — кравитъ, които не сж се телили.

²⁾ Даначе — юнче, теле следъ 1 година.